

[Ragnhild Andersen.]

vil derfor gerne stille ministeren det tillægs-spørgsmål, om han dog ikke mener, det er rimeligt at fastsætte et loft, som er klart og tydeligt, regler, som f. eks. forbyder en arbejdsgiver at tilbageholde mere end en vis, begrænset del af en mindre bemidlet arbejders løn. Når det er lykkedes ministeren her i tinget at få vedtaget — og det er jo lykkedes ministeren imod mit partis stemmer — at skatten kan hentes med 40 pct. af lønnen hos en ikke-forsørger, så må det efter min opfattelse være højden af, hvad man kan hente i lønningsposen i hvert fald hos en fattig arbejderkvinde. Jeg vil altså gerne spørge ministeren, om han ikke kunne gå ind for, at der fastsættes et loft, så det bliver forbudt at hente så mange penge, som der er hentet her — op til $\frac{2}{3}$ af lønnen — hos en fattig arbejder.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Ja, det viste sig jo, hvad jeg nok havde en mistanke om, at fremstillingen i det pågældende eksempel var temmelig ensidig, idet „den fattige enke med de 4 børn“ nu blev reduceret til en enlig kvinde, hvis yngste barn var 18 år. Så synes jeg nok, at billedet tegner sig noget anderledes.

Som sagt, da jeg ikke kender de nærmere omstændigheder, vil jeg ikke udtale mig; men det ser endvidere ud til, at der er tale om skatterestancer og bidragsrestancer, som for længst skulle have været betalt. Disse penge bliver som regel ikke afkrævet vedkommende, uden at det økonomiske grundlag har været til stede, i hvert fald på et tidligere tidspunkt, og hvis der bliver tale om sygdom eller andre vanskeligheder, så er de kommunale myndigheder og politimestrene altid sådan indstillet, at når vedkommende henvender sig i tide, kan han eller hun opnå en rimelig afbetalingsordning. Der er antagelig ikke nogen, der ønsker at begå overgreb af en sådan karakter som her fremstillet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Poul Thomsen til indenrigsministeren:

„Er det med ministerens billigelse, at der finder forskelsbehandling sted med hensyn til militærnægternes og indkaldte værnepligtiges ferie- og kvarterforhold?“

Poul Thomsen: Da Danmark som det første land i 1917 fik en lov om militærnægtere, indeholdt den, ligesom de 2 revisionslove, der er vedtaget i 1933 og 1953, bestemmelse om, at personer, som ellers er underkastet værnepligt, men som af samvittighedsgrunde, ganske særlig religiøse grunde, ikke mener at kunne gå ind i hæren, kan blive fritaget herfor imod at gøre civilt arbejde. Det er efter min mening en rimelig lov, når det drejer sig om militærnægtelse af religiøse grunde. Man skal ikke træde folks religiøse opfattelse for nær, selv om jeg for mit vedkommende mener, at det principielt er en forkert opfattelse fra militærnægternes side.

Men i alle de 3 love har der været et hovedprincip ved siden af princippet om, at personer kunne undlade at gå ind i militærtjenesten, nemlig at der så til gengæld skulle være lighed i alle andre forhold, at det ikke måtte være en fordel for dem at undlade at aftjene deres værnepligt. Det har været en afgørende faktor for lovgiverne dengang og må stadig være det, at alene religiøse grunde eller samvittighedsgrunde må være afgørende for, om man kan unddrage sig militærtjenesten imod at forrette civilt arbejde.

Derimod må det aldrig få blot karakter af, at nogle kan se en fidus i at unddrage sig militærtjenesten, og i den forbindelse ønsker jeg at bemærke, at det er kommet mig for øre, at der i øjeblikket finder en forskelsbehandling sted. Således kan f. eks. militærnægtere, der er gift, tillade sig at tage hjem kl. 4 om eftermiddagen, når arbejdet er overstået, og blive hos konen til næste dag. Jeg kan selvfølgelig godt unde de unge mennesker at være hos konen, det er ikke nær sådan. Det kunne jeg for så vidt også godt unde dem, der er i militærtjenesten; dog kan dette af bevogtningsmæssige grunde ikke lade sig gøre for soldaterne, men så må det heller ikke kunne lade sig gøre for dem, der af en eller anden grund har unddraget sig militærtjenesten.

Jeg har også fået at vide, at man med hensyn til ferier er meget mere store indstillet over for militærnægterne end over for soldaterne. Soldaterne får f. eks. kun 5-6 dage fri i julen, medens derimod militærnægterne, efter hvad der er oplyst over for mig, har ca. 14 dages frihed i julen. Man